

Maurice Carême: *Zvláštní květy*

Étranges fleurs

L'automne met dans les lilas
D'étranges fleurs que nul ne voit,

Des fleurs aux tons si transparents
Qu'il faut avoir gardé longtemps

Son âme de petit enfant
Pour les voir le long des sentiers

Et pour pouvoir les assembler
En un seul bouquet de clarté

Comme font, à l'aube, les anges,
Les mains pleines d'étoiles blanches.

Zvláštní květy

Šeříkovým keřům podzim pořídí
zvláštní květy, které nikdo nevidí –

květy, které mají barvu průzračnou,
takže člověk musí dlouho strážít svou

dětskou duši v hloubi srdce netknutou,
aby je pak jednou spatřil podél cest,

mohl si je natrhat a všechny nést
poskládané do kytice plné třpytu.

Andělé je takhle nosí za úsvitu,
drobné dlaně plné bílých hvězd.

Les leçons

Le cours d'arithmétique

Plonge dans la panique

Robert et Dominique.

Les règles de grammaire

Donnent le mal de mer

À Jeanne, Paul et Pierre.

Le manuel d'histoire

Étonne, à n'y pas croire,

Marguerite et Grégoire.

Et la géographie

Emplit de nostalgie

Alexandre et Sylvie.

Luc rage quand il pense

Au dessin, et Constance

Craint la leçon de sciences.

Il n'y a que le sport

Qui les met tous d'accord.

Et encor !... dit Nestor

Qui aime se cacher

Pour lire, émerveillé,

Robinson Crusoé.

Vyučování

Před hodinami matematiky

dostavuje se nával paniky

u Roberta a u Dominiky.

Když pak dojde na vyňatá slova,

náhlá slabost stíhá zas a znova

žaludek a střeva Davidova.

S učebnicí dějepisu válčí, až

mají z toho v hlavě galimatyáš

Karolína, František a Matyáš.

Zeměpis zas rozvíjí

zvláštní melancholii

v Sašovi a Sylvii.

Lukáš, ten se rozčilením zajímá

před výtvarnou výchovou – a Monika

tuhne strachy, když se blíží fyzika.

Všichni jsou pak zajedno až v okamžiku,

kdy jim zvoní na hodinu tělocviku.

I když – všichni přece ne, vždyť Veroniku

nejvíc baví číst si někde v ústraní

a mít husí kůži z toho čekání,

kdy už někdo Robinsona zachrání.

Les machines

Les machines avaient commencé
Par rire comme des enfants
Qui semblaient vouloir amuser
Les gens de tous les continents.

Puis elles avaient tant grandi
Qu'elles étaient devenues comme
Des adolescents, puis des hommes
Précieusement munis d'outils.

Enfin, se fiant au silence
Et à la morne indifférence
De ceux qui en usaient,

Elles se mirent lentement
À devenir ces lourds géants
Qui nous broient dans leurs rets.

Stroje

Nejprve se stroje smály
jako děti, jež by stály
o to, aby pobavily
lidi napříč světadíly.

Časem vyrostly, a byly
jako jinoši, pak muži,
které lidé navíc už i
k přesné práci vyškolili.

Nakonec pak využily
mlčení a lhostejnosti
těch, kteří je používali,

a zvolna se proměnily
v obry. Ti nás pochytali
a nyní nám drtí kosti.